

SZEPESI ATTILA

A sátán szavai

Gyűljetek csak fiaim, csemetéim,
 sokasodjatok.
 Ti arc nélküliek,
 tekintet és sugallat nélküliek,
 ábránd nélküliek,
 ágyútöltekeknek valók.
 Éj holdkóros lidércei,
 félálomi rémek,
 bőszek és bávák,
 sértettek, bőfögők, kimosdottan is piszkosak,
 vámpírfogú álszüzecskek és nyájas hiénapofák,
 hisztérikusán föl-le masírozók.
 Kannibál humanisták, konzervzenében reklámfőnökök,
 órabéres próféták,
 Isten lelencei,
 nyakkendős csatornatöltekek,
 lélek- és látomáskufárok.
 Legyen tiétek ez az elszabadult planéta,
 a gazdátlan glóbusz,
 tudás kóklerei,
 a naprendszer harmadik bolygója:
 a hajdan zöld vadon,
 liget és tenger.
 Hegyélen a szélzúgás,
 a lombok terebélye meg a verőfény,
 tücsökszó.
 A hemzsegó tenyészet,
 halak nyüzsgése, robajló szárnyaké, patáké.
 A föld gyomrában fortyogó olaj,
 a kristály drágakő,
 az elszabadult energia:
 tűzvész, atommáglya, lézersugár.
 Rabló és ragadozó falkanépem,
 áradj el a pusztaságon,
 pakold ki a föld méhét, a zajló vizeket,
 a szárnyakat horzsoló levegőt.
 Rejtőzz a harsány jelszavak mögé,
 a tömjénfüst mögé, mint jótevő,
 a csodavárók emberforma álcája mögé,
 a futurológusok felelőtlen fecsegése mögé,
 te falánk dögevő, haladás papja,

kivésző regékkel és dallamokkal töltekező bolond.
 Tagadd meg a dadogó szentet, az őrző királyt,
 a mesterembert és a csörgősipkás habókoszt.
 Hirdesd: dúlásod teremtés,
 rablásod ajándékozás,
 ha gyilkolsz, te vagy az életadó,
 s a gazda jogán törvénykezel minden orzott birtokon,
 feldúlt templomon, temetőn.
 Uralkodj a szertebúzló szeméten,
 ragadd el a rózsza és kereszt jelét,
 holdsarlót, napkorongot, csillagot.
 Te országolj alatta,
 te ítélkezz,
 te olvass jövőt a messi zodiákuson.
 Tömegléleké tömbösülj,
 zabálj és szellents szavakat,
 kiégtek úgyis a hajdan fénylő igék,
 poéták révült dalai,
 kerge igricek lantpengetése.
 Árucikk lett a bölcsék lázbeteg tanítása,
 húnnyó zsarátnok,
 vásári limlom, piaci portéka,
 a teremtéshez nincsen köze többé:
 csak imamalom kopogása, unott verkliszó
 valami régmúlt édenről, ami sohase volt.
 Bújj hullafoltos vigyorod mögé
 és iramodj előre,
 csak semmi aggály, köldöknézés, hőkölés,
 gyerünk:
 tiéd a harc és dáridó,
 minden megerőszakolt álom és elkapart csecsemő,
 farsangi füst és részeg handabanda,
 országhatár, kiveret fogsor,
 kivésző nép és anyanyelv.
 Tiéd a holnap,
 tiéd a tegnap,
 tiéd a birtok,
 tiéd a hatalom,
 tiéd a törvény,
 tiéd az ország.
 Tiéd ez a vérző és depressziós planéta.